

345

REVISTA DEL CICLE INFANTIL

curs 2013-14

any 13 núm. 4

NOVETAT AL CICLE INFANTIL

Tal com es va com comentar a les reunions d'inici de curs, s'ha incorporat al grup de P4 la Marta González, mestra amb molta experiència al cicle infantil, a qui donem la benvinguda des d'aquesta revista.

De la Marta podem dir que és persona que s'il·lusiona i es compromet amb tots els projectes de l'escola, que té un caràcter alegre i obert, que sap relativitzar i sobretot, sobretot, que s'ha fet amb els infants de P4 des del primer dia. Estem encantats de la vida!

COSETES DEL CICLE INFANTIL

Els nens i nenes de cicle infantil són meravellosos. Quan arriben pel matí a l'escola ja es veu com emanen partícules positives que surten dels seus ulls que tot ho capturen, de les seves orelles que tot ho senten i de la seva boca que tot ho pregunta.

Els nens i nenes de cicle infantil són fantàstics perquè cada matí és com si ens veiessin per primera vegada i ens saluden amb un "hola bon dia" o un "hola que hase" (si són de P3). Després són capaços de mostrar-te orgullosos la seva samarreta nova, les sabatilles esportives que li han comprat o el pentinat que estrenen.

Els nens i nenes de cicle infantil són genials perquè sempre estan oberts a aprendre, a preguntar-ho tot. Si a classe s'enceta un tema nou, s'aixequen vinc-i-cinc mans que volen dir-hi la seva.

Els nens i nenes de cicle infantil són divertits perquè no tenen vergonya de res i sempre troben respostes imaginatives a tot allò que desconeixen.

Podeu imaginar la quantitat d'anècdotes que vivim els mestres que els acompanyem cada dia. Com a mostra, un parell.

Una de P3, un divendres a la tarda a l'hora de fer la filera per sortir. La mestra recorda que avui hi ha activitat extraescolar. Un nen aixeca la mà i diu: *Jo em quedo a Creart*. Un segon alumne contesta: *Jo també em quedo a Creart*. Discretament una nena s'acosta a la mestra, l'estira de la bata perquè s'atansi i fluixet li diu: *Yo me voy a casa, yo no me quedo a fregar*.

Una de P5: A la piscina, el primer dia després de vacances de Nadal, una nena s'està vestint i quan es posa les botes li comenta al mestre: Són noves, molt xules i, a més, a dins tenen *lentilles*.

El mestre s'acosta, mira les botes i li contesta: sí que són xules, sí. Però d'això que hi ha dins se'n diu *plantilles*.

Poema

L'entrepà

Arriba l'hora del pati,
I l'estómac fa rau-rau,
Dins de la meva cartera
(a la butxaca primera)
tinc l'entrepà a punt.
De què l'haurà fet la mare
(o avui me l'ha fet el pare?).
De llonganissa? De fuet?
De formatge ben tendret!
Amb crostó o amb un panet
(m'agrada també el llonguet).
Avui és ben diferent:
Hi ha posat melmelada
farcint un pa de baguet.

Lola Casas

El llibre recomanat

El árbol de los recuerdos

Britta Teckentrup
nubeOcho ediciones

Una bonica història sobre la mort d'un ésser estimat i els records de tot el que va deixar quan vivia.

La guineu ha viscut una vida llarga i feliç al bosc. Un dia, se'n va a dormir a la seva clariana preferida, respira profundament i es queda adormida per sempre. A poc a poc, els seus amics comencen a reunir-se a la clariana. Un per un, s'expliquen històries dels moments especials que van compartir amb la guineu. I, mentre comparteixen els seus records, un arbre floreix, gran i fort, al mateix lloc on estava la guineu.

Aquest conte dolç i reconfortant celebra la vida i els records que es queden enrere quan mor un ésser estimat.

ARRANZ-BRAVO

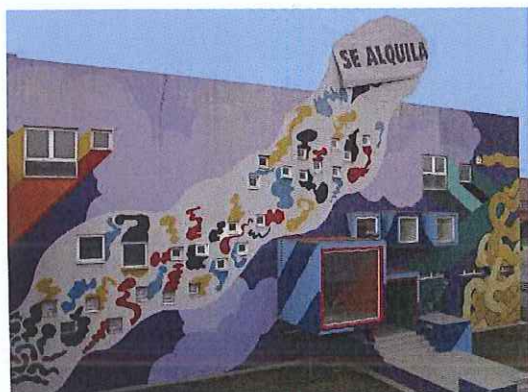
La fàbrica TIPEL

Al costat de l'autopista A7, direcció Barcelona, es troba l'antiga fàbrica Tipel. Està decorada amb un cridaner mural de colors de més de 2.000 metres quadrats en què es representen formes geomètriques, xemeneies com si fossin intestins enroscats, escuma incontrolada que desborda els dipòsits de color i personatges que fugen de l'interior de l'edifici. Aquestes pintures iròniques, sorprenents i provocadores que converteixen la instal·lació en una fàbrica surrealista van ser realitzades per Rafael Bartolozzi i **Eduardo Arranz-Bravo** el 1968 i estan considerades una de les obres pop més destacades de Catalunya.

Les pintures estan protegides com a part del patrimoni del municipi de Parets del Vallès. Però també són un dels motius pels quals la nau estigui sense ús des de 2007, ja que no troba qui la vulgui ocupar o comprar al no poder-se tocar la seva façana.

Segons diuen els propietaris, les pintures "són conflictives" perquè "en no ser un edifici protegit amb un color neutre a la façana, sinó un de industrial i multicolor, fan que el seu manteniment sigui bastant complicat".

De ben segur que heu passat amb cotxe pel seu davant en alguna ocasió.

LA NOSTRA HISTÒRIA

El meu nom és **Victoria Ortega Shapovalova** i el 20 de gener he fet sis anys. A casa hi vivim cinc persones: el meu pare que es diu David i és mecànic de cotxes, la meva mare Gala, la meva germana Cristina que va a la classe de P4 i la meva iaia Natalia, a qui li dic *Babuska* perquè és russa. La meva àvia i la meva mare m'acompanyen a l'escola. Venim caminant un bon tros perquè vivim al carrer Juan XXIII.

A casa tenim tres mascotes. Dos gossos i un peix. Els gossos es diuen *Rex* i *Tor* i al peix de color blau i vermell li diem *Fresita*.

A les tardes, quan sortim de l'escola, si fa bo, ens quedem a jugar una estona al parc que hi ha a la vora de casa. Després anem a casa i allà jugo amb la meva germana a les construccions de lego, o a l'oca. Una altra cosa que m'agrada fer és pintar. Tinc un estoig de les *Monster High* amb molts colors.

Però la meva joguina preferida és un helicòpter que es diu *Hover Champs* que surt a una sèrie de dibuixos de la tele. La història explica que un noi, en Matt, arriba a la ciutat i veu un camp de teledirigits i es troba amb una noia anomenada Zoe amb qui fa una carrera d'helicòpters, i després fan un equip que es diu *Hover Hamps*. Són els millors pilots del món.

Algun dia també mirem els dibuixos de la tele. A mi m'agraden els del Bob Esponja que és una esponja de mar que viu amb els seus amics,

el senyor Cangrejo,
l'Arenita que és un esquirol

que només respira dins d'una bombolla i en Calamardo que sembla un pop però és un calamar. Del col·le allò que més m'agrada és quan anem al pati perquè podem córrer i jugar al "pilla pillà". De les feines de classe vaig prou bé, ja sé llegir bastant, o almenys això diu la mestra.

LA NOSTRA HISTÒRIA

Jo sóc l'**Álvaro Quiroga Fernández** i aquest mes de gener he fet sis anys.

El meu pare es diu Javi i treballa fent cotxes amb un robot, a la fàbrica de la Seat. La meva mare Lídia ven coses com rentadores, joguines, tablets i altres.

Els avis es diuen Manolo i Paquita.

A la meva habitació tinc l'ordinador i una pila de llibres. Ara mateix, el meu preferit és el del Mowgly. També tinc alguns peluixos però el que m'agafo per dormir és el Buddy de la pel·lícula Toy Story.

Una de les coses que m'entretenen més és jugar amb els ninotets de les Tortugues Ninja. Són quatre però jo de moment només en tinc tres que són el Leonardo, el Rafael i el Michaelangelo. També tinc el dolent que es diu Shredder, té el cos envoltat d'una armadura de punxes metàl·liques i és molt dolent.

Les Tortuges Ninja tenen un mestre que és una rata. No ho acabo d'entendre però és així. També tinc la furgoneta de les Tortugues. És de color verd i groc i jugo a posar-les a dins. De vegades jugo amb la mare.

A casa faig algunes feines. Procuo endreçar les joguines i ajudo a fer els llits.

Una altra de les afeccions que tinc són els trens. En tinc bastants. Alguns són de ferro i jugo a muntar les vies i fer-los córrer.

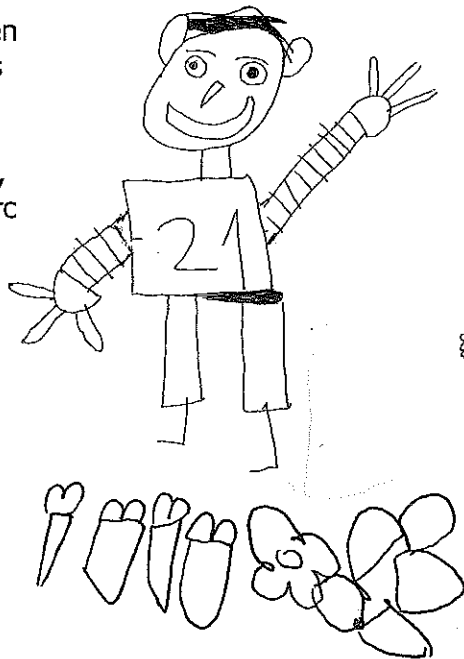
De la tele m'agrada la sèrie d'en Sendokai que són les aventures de quatre nois anomenats Zak,

Cloe, Kiet i Fenzy.

Són nens normals fins que un dia troben uns braçalets màgics que els ajudaran a salvar la Terra.

Els caps de setmana, m'agrada anar al Parc de la Serp a baixar pel tobogan.

Del col·le m'agrada sobretot quan anem al pati. Allà podem jugar amb els amics a córrer i els dijous que anem a la pista també podem jugar a pilota.

Em dic **Mauro Hermo Navarro** i tinc cinc anys. Visc molt a prop de l'escola amb el meu pare que es diu Dante i treballa amb ordinadors, la meva mare Cinta que és infermera i el meu germà petit Leo que té dos anys i mig.

Abans tenia una mascota que era un bitxo bola però un dia es va embolicar amb un plàstic, es va ofegar i es va morir. Ara tinc una caixa per guardar bitxos. De moment està buida però quan anem de colònies buscaré una marieta i la guardaré a la caixa. Serà per al meu germà. Hauré de buscar als llibres per saber què mengen les marietes perquè no es mori.

Tinc dues àvies que es diuen Luisa i Asun. Els avis ja es van morir.

Amb el meu germà Leo juguem amb les peces de "lego", jo faig construccions i ell les desmunta.

El meu germà té un peluix preferit amb el que dorm. És un gat que es diu Doraemon. Jo en tinc tres: un Furby, un Spiderman i un Angry Bird que si li apretes el cap, parla.

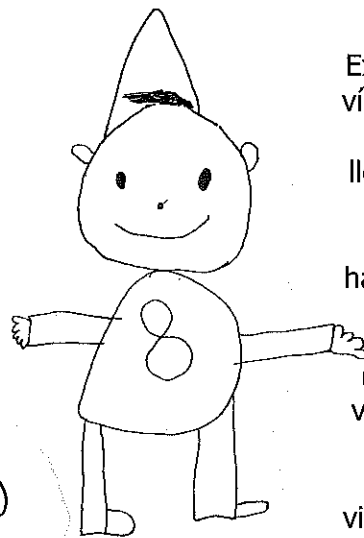
A casa em diverteixo jugant amb la tablet. El meu programa preferit es diu Minion. Es un joc d'habilitat i es tracta de no xocar però també hi ha dolents com el Vector, el *temor de los temores*.

De vegades també jugo amb els pares a jocs de taula com el parxís i l'oca. Normalment guanyo, no sé si perquè sóc bo o perquè tinc sort amb els daus.

De la tele, m'agrada la sèrie de dracs on surten el vikings.

Explica que un dia un viking anomenat Hipo va descobrir que en lloc de lluitar amb els dracs es podia viure amb ells. També hi ha vikings dolents. La veig a Boing TV.

Els caps de setmana vaig a patinar al parc perquè m'estic entrenat per l'any vinent, quan m'apunti a patinar a l'escola.

PATIM, PATAM, PATUM...

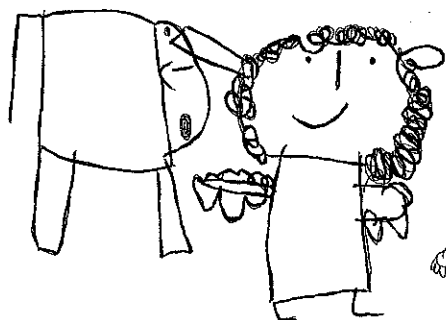
El dia 9 de gener al gimnàs de l'escola vam gaudir d'una obra de teatre que ens va venir a presentar la Companyia L'Estaquirot. Es tracta d'un dels muntatges del que més representacions han fet: En Patufet.

L'obra ens presenta en Patufet, un nen molt petit, i la seva mare que sempre vol protegir-lo i no el deixa fer algunes feines que requereixen una certa independència.

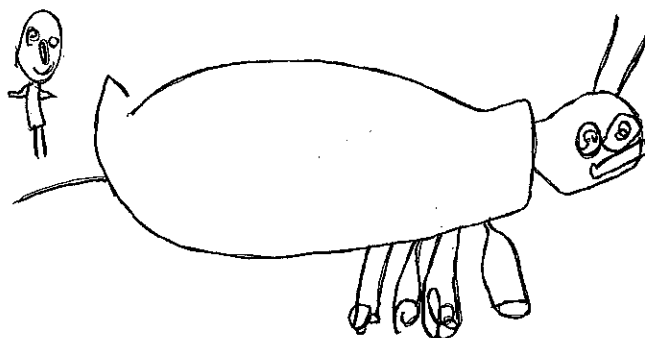
Un dia, però, la mare no té sal per acabar de fer el dinar i, davant la insistència del nen, el deixa sortir tot sol a comprar-ne. En Patufet se'n surt prou bé i un altre dia la mare el deixa que vagi a portar el dinar al pare que es troba treballant a l'hort. Però un seguit de circumstàncies imprevistes faran que aquesta aventura tingui un desenllaç sorprenent.

Riquesa de vocabulari, àmbits ben diferenciats i fàcilment identificables, elements repetitius, ritme escènic, etc., van fer que passéssim una molt bona estona. Alguns dels dibuixos que vam fer de l'obra, els teniu en aquesta mateixa plana.

P3

P4

P5

